

ΑΤΘΙΔΕΣ

«Πινακοθήκη» εἰς τὴν πινακοθήκην τῆς τὴν ἐπέραστον, εἰς τοὺς ἀνθοστρώτους βωμοὺς τοῦ κάλλους, εἰς τὰ θυσιαστήρια τὰ μνηρόλουστα τοῦ ἔρωτος, νέας ὑψώνει μορφάς, νέα προσ-

θέτει ἰδεώδη, νέας προκαλεῖ λατρείας.

Τὸ Ἀθηναῖκόν κάλλος, εἰς τὰς φιλοτέχνους σελίδας τῆς, τὸ σφριγῶδες Ἀθηναῖκόν κάλλος, τὸ ἀτίθασσον, τὸ γλυκὺ ἐν τοῦτοις, τὸ μελιχρόν, νέους αἶρει θριάμβους.

Χορδὴ καὶ πληκτρον : θὰ ἤρμωζαν διὰ τὰ τοιοσθῇ ὁ αἶνος τῆς. Ὁ ξανθὸς ἥλιος τῆς Ἀττικῆς ἐχρύσωσε τὸ μεθυσικὸν καὶ ἀφρωδες, τὸ Ἀνατολικὸν κάλλος τῆς, τὸ ὅποῖον ἐξυψώνουν τοῦ πνεύματος αἱ χαριτωμέναι μαρμαρυγαί.

Χρωστήρ καὶ δρόνη : θὰ ἠδύνατο νὰ ἀναπαραστήσουν τὴν βαρύτητα τοῦ βλέμματος, τὴν πλημμύραν τῆς κόμης, τοῦ χείλους τὴν μαγεῖαν.

Ἡ μελαγχολία τῶν σκεπτικῶν ἐφθαλμῶν τῆς χύνεται γύρω εἰς τὸ ὄνειρῶδες πρόσωπον τῆς, τὸ ὅποῖον ἡ Ἀνοιξὶς μὲ τὰ εὐχρωμότερα ῥόδα στολίζει. Ὑπάρχουν ὀρίζοντες πνευματικοί, οἱ ὅποιοι τέρμα δὲν ἔχουν. Ὑπάρχουν ἐφθαλμοί, οἱ ὅποιοι λάμπουν εἰς τὸν ψυχικὸν κόσμον ὡς ἥλιοι.

Σμίλη καὶ γλυφίς : θὰ ἦσαν ἱκαναὶ νὰ συμλεύσουν τὴν ἰδεώδη προτομήν, ἡ ὁποία ὡς κάλυξ ἰάσμον διανοίγεται ἐν τῷ ἔαρι τῆς ζωῆς. Οἱ ὀφθαλμοὶ ζητοῦν, ὑψωμένοι πρὸς τάνω, τὴν ἰδεώδη πατριίδα των, ἐγκλείοντες ὅλην τὴν ἐπερκόσμιον ἀνταύγειαν ὀνειροπολήσεως καὶ στοργῆς ἐπερτάτης. Καὶ τὰ ὄνειρα, μὴ δειλιῶντα πρὸ τοῦ φωτός, πετοῦν περὶ τὴν προτομήν τῆς τὴν φωτεινὴν, τὴν ποιητικωτάτην.

Χαιρετισμὸν ψάλλει ἡ ψυχὴ καὶ ἀπὸ τὰ βάθη τῆς ἁρμονίας μυστικῇ ἀναθρώσκει. Εἰς τὰς μορφάς τῆς σταδιοδρομίας τοῦ πρώτου ἔτους, ἡ ὁποία κλείει μὲ τὰς σημερινὰς εἰκόνας, καθιεροῦν αἱ εὐγενεῖς ψυχαὶ ὕμνους ἐκτιμήσεως καὶ θαυμασμοῦ, ἐνῶ, ὡς λιτανεῖται πεθαμένων ἀναμνήσεων, διαβαίνουν οἱ Πόθοι καὶ οἱ Ἰμεροί...

Κ.

